

lidt „til fælles Bedste.“ Det vil altsaa sige, Personen er det Underordnede. Det er, ligesom naar en Geistlig søger et Præstekald: Menigheden er det aldeles underordnede, men den Præstovant, der staar i Bladene, er, synes det idetmindste, det, hvorefter der søges. Af disse Blade ser man altsaa, at det er ligegyldigt, hvilket Fruentimmer man faar; det er kun „Lidt til fælles Bedste,“ der søges. Vi komme altsaa til 10,000 Rdlr. efter gammel Regning; dette hedder nu i stor Stil, styli novi, 20,000 Kr. Vi se da paa den ene Side en rigtig fordringsfuld lille Person med 20,000 Kr., som udmærket godt kan destillere Renterne af disse 20,000 Kr., og ligeoverfor hende staar en dygtig Kvinde, der kan forestaa et Hus, men som møder, som den høitærede Justitsminister siger, nogen til Egtteskabet. Hvilken Mand er nu bedst tjent: Den, som faar en Husfru, der kan sætte sin egen Formue overstyr, eller den, der faar en dygtig Kone, som kan gjøre det muligt, at Huset gaar fremad, ikke ved „fælles Bedste“, men ved fælles Arbejde og dygtig Husholdning? Ja, den Regning er saa simpel, den kan man forestaa; en saadan Kones Arbejde er sine 20,000 Kr. værd. Nu maa jeg tillade mig at komme med nogle Bemærkninger. Den ærede Justitsminister sagde — det hører nu med til det, jeg vil sige, jeg bliver maasse lidt vel vidtløftig, men jeg haaber, at det ærede Thing vil følge mig — at han vilde holde sig paa Svøden af de civiliserede Nationers Netsubdvikling. Det talter jeg den høitærede Justitsminister for. Afset fra, at det rigtignok forekommer mig, at den høitærede Justitsminister ser noget mere paa Paragraferne end paa Livet, synes det mig i det Hele taget, at den Forhandlingsmaade, den ærede Justitsminister fører med os, giver godt Haab om, at vi kunne komme adskillige Skridt fremad med ham. Men nu skal jeg tillade mig at nævne for de ærede Herrer, hvad der forekommer mig at være høist besynderligt, at vi her i Danmark høre saa lidt om, — hvad alle andre civiliserede Folkelag finde er saa fuldstændig berettiget, — nemlig det, at naar vi skulle til at indgaa Egtteskab, det saa virkelig ogsaa kommer til at staa for begge Parter, at det ikke blot gjælder om, at man gaar op til en Geistlig, der paa sit hellige Ombeds Begne erklærer dem for rette Egttesfolk at være — ja er hun en lille Gaas iforveien, bliver hun ikke til en Svane for det. Nei, alle andre civiliserede Folkelag drive paa, at man faar det obligatoriske civile eller borgerlige Egtteskab indført, hvor alle Parter kunne paafe Ordningen af de formueretlige Forhold i

Forveien, i Stedet for at nu Mand, som aldeles ikke ere opdragne til at faae den allermindste Netskundskaab, skulle efterse, hvorvidt Vedkommende har været gift i Forveien, eller om der forøvrigt maatte være nogen Hindring for Egtteskabets Indgaaelse. En saadan Ansufselse kommer imidlertid ikke til Orde paa Grund af denne halvgjeistlige Laage, der i mange Henseender hviler over os her i Danmark; men hvorfor skulle vi i denne Henseende staa tilbage for alle andre civiliserede Folkelag? Man taler paa den rigtig udmærket danske Maade om, at en Kvinde „indlader“ sig i Egtteskab, og dette er meget betegnende, thi ved dette: „at indlade sig,“ tænker man i Netsverdenen paa at foretage Noget, der ikke er rigtig godt. Man taler altsaa som sagt om „at indlade sig i Egtteskab,“ og Staffelen, hun indlader sig i Egtteskabet, og saa gaar man den ordinære Vej; man gaar op til vedkommende Geistlige, og man holder et pænt Bryllup, og Dagen efter Brylluppet sker det, som den ærede Minister og den ærede Forespørger frembævede, nemlig at Manden kan gaa hen og bede Formuen op (Munterhed). Ja, det have vi jo hørt; ærede Medlemmer maa virkelig være lidt opmærksomme paa, hvad Justitsministeren siger; for mit eget Vedkommende fordrer jeg ikke Noget. Jeg kunde ogsaa anføre Exempler af en anden Slags. Jeg skal saaledes nævne et Exempel, som jeg selv har oplevet, hvor en dygtig Kone med sine Børn stod grædende, og Netsbetjenten sad inde i Huset med Auktionshammeren og solgte Huset bort for den drukne Mand, som laa i Sengen inde ved Siden af. Hun kunde have holdt sit Hus, kunde have opdraget sine Børn, men nu skulde hun med Børnene gaa paa Fattigvæsenet, medens Huset blev solgt for den fordrukne Mandes Skyld. Se, hvilket Billede er ikke dette! For ikke at blive misforstaaet, vil jeg bede de ærede Herrer at holde to Lanke ved Siden af hinanden: giv Kvinden en dygtig Opdragelse, en dygtig selvstændig Stilling i Samfundet, saa kunne De den næste Dag gaa til at løse Egtteskabsbaandene paa en lettere Maade, end det hidtil har været muligt; thi hvis den Kone, jeg har talt om, kunde have hævet Forbindelsen med denne Usling af en Mand, kunde hun have sørget for sine Børn i Stedet for at gaa paa Fattigvæsenet. (Udbrydelse).

Formanden (Krabbe): Vil den ærede Taler ikke hellere fortsætte sin Lankeudvikling i Stedet for at svare paa Udbrydelse.